

mitwind. Ko meie peame sedda polikkale jätma: tulleval pühlapäeval, kui Jumal tertvist annab, tahame jälle sealt algada, kus meie täenna lõppetasume. Jäge ni kauaks Jummalaga feik, armad sõbrad, ja olge termed et teie ri visipärrast minno seltida ollete heaks mótnud! —

Münd läks Josép jälle koid pole, rõmus ommas sündames, et temma ju:tud mähhemalt sedda head ollid saatnud, et rahivoike täanna ei saanđ joma. — Alga se rahivas, kui Josép sai ärralaänud, kõneleesid veel silmapilk mist issekütestes selle tännase päwa ja nende asjade ülle, mis nemimad ollid kuulnud. Monned ütlesid: „Se Josép on ommete üks moistlik mees! „Kuid a temma feik asja teab pehjani läbikatsuda!“ — Teised ütlesid: „Küllap se näitse, et temma peab saakste polest! „Küllap temmal kerge assi on nenda rákida, sest et temma isse moissa teggs ei tee.“

tee.“ — Neks kolmas mees ütles: „Sest minna nüüd ei tahha arro piddada: agga sedda ma tean ommeti, et ma füümme koppika koddont kasa mótsiv, mis ma kõrtisid püddin nahka pannemis, ja nüüd ma kõnan omma füümme kopp ka jälle koid.“ — Monned, kes keigenurjatumad ollid ütlesid: „Lätki ommete mee kõrssi, sutáit mótmä!“ Ja nenda siis se seits labkus: surema hult läks koid, ja monned läksid kõrssi.

Kolmas Pühlapäev.

Sui Josép nüüd jälle küllasse läks, siis leidis ta külla liggida! üht meest, kelle kurb sünda temma silma näust paistis, ja kes, kõed ristis, ühhe pöölo ossas seisis ja hälledastesse selle pöölo peale rotis. Se olli oddrateggemisse aeg, ja feik külla-rahivas ollid sel näddalal ommad oddrad mahhatet,